

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. június 1.
(pünkösdhétfő)**

Szepesy László

MI VÉGRE KAPJUK A SZENTLELKET?

Énekek: 153, 370

Alapige: János 14,16-18

„És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké, az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt, és nem ismeri Őt; de ti ismeritek Őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad. Nem hagylak titeket árvákul; eljövök tihozzátok.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert sosem hagytál minket egyedül. Már rögtön a bűnbeesés után kerested bűnös ősapánkat, és az evangélium és kegyelem ígéretével ajándékoztad meg; és elhívtad magadnak a Te népedet, kiválasztottaidat, az Ószövetség idején is; majd elküldted Krisztust számunkra, aki Megváltónk, Vigasztalónk volt. Köszönjük, Urunk, hogy miután Őt a mennybe felvitted, Ővele együtt elküldted a Szentlelket, és Ővele is jelen vagy ma is a mi szívünkben.

Köszönjük, hogy a Te hűséged végtelen, hosszútűrő, irgalmas és kegyelmes vagy, akkor is, amikor mi eltévelyedünk, amikor nem Rád tekintünk, amikor elfeledkezünk számtalan csodádról, amit velünk tettél, szerető gondoskodásodról, amiben részeltettél, vagy éppen arról az irgalomról és kegyelemről, amivel fordulsz felénk újból és újból. Köszönjük neked, hogy Te vagy az, aki hozzánk ragaszkodsz, és Szentlelked az, aki által mi is kereshetünk Téged, aki által mi is bízhatunk Benned. Látod egyen-egyenként hitéletünket, szívünket, azt, hogy a mindennapjainkat mennyire hatja át a Veled való közösségünk, a Benned való bizalmunk, reménységünk, az Igéd iránti engedelmségre való törekvésünk. Köszönjük Neked, hogy ha kell, megfeddesz bennünket, ha kell, intesz, de bátorítasz, vigasztalsz, és újból és újból felemelsz és magadhoz vonsz minket.

Köszönjük ezt a mai ünnepi istentiszteletet is, hogy testvéri közösségben együtt lehetünk itt a templomban, és az otthonainkban is. Köszönjük, hogy a Szent-

MI VÉGRE KAPJUK A SZENTLELKET?

lélek tesz egy test, a Krisztus testének tagjaivá, és így egy közösséggé. Kérünk Téged, hogy most is a Szentlélek indítson bennünket neved őszinte imádására, magasztalására, nemcsak énekeinkben, imádságainkban, hanem igédre való figyelésünkben, az az előtti megalázkodásunkban, és az annak való engedelmisségben. De kérjük is, Urunk, hogy hirdettesd úgy az ígét, ahogy csak Te tudod, ahogy az Igében olvastuk: nyitogassa a Szentlélek a mi szívünket a Te szavad előtt, és kérjük, hogy a gyümölcs, ami megterem, az Téged dicsőítsen, minket pedig építsen. Így kérjük, áldd meg ünnepi istentiszteletünket, Rád figyelésünket.

Egyszülött Fiad nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A Szentírás határozottan állítja, hogy az újjászületett hívők megkapják Isten Szentlelkét, aki él és munkálkodik bennünk. Az 1Korinthus 2,12-ben ezt olvashatjuk: *„Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk”*. Ugyanezt erősíti meg számunkra a Galata 3,2.5, 2Korinthus 5,5 és sok más igehely is. Sokan nem tudnak ezzel a kijelentéssel mit kezdeni, hogy megkapták a Szentlelkét, mert valamiféle különleges élményt akarnak ez alatt érteni. Azt képzelik, hogy a Szentlélek nekünk adása valamiféle testi, fizikai megtapasztalással, érzéssel jár együtt, mintha valamiféle borzongásnak vagy különleges nyugalomnak kellene áthatnia minket, vagy valamiféle felfokozott állapotba kellene kerülnünk, amitől az ember tettekre késznek és magabiztosnak érezheti magát. A Biblia azonban semmi ilyesmiről nem beszél, sőt, határozottan figyelmeztet minket arra, hogy *„érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg”* (1Korinthus 2,14). Alapigénkben Krisztus azt mondja, hogy a világ azért nem hisz a Szentlélekben, mert nem látja Őt, nincs fizikai tapasztalása róla. De Isten mégsem hagy minket, hívőket bizonytalanságban a felől, hogy határozottan tudjuk, megkaptuk-e a Szentlelkét vagy nem. Krisztus azzal folytatja alapigénket, hogy mi ismerhetjük a Szentlelkét, mert nálunk lakik. Mit jelent ez?

Ha kintről megnézünk egy házat, attól még nem tudjuk megmondani, hogy hányan vannak benne, de abból, ahogyan a ház kinéz, a legtöbb esetben megmondhatjuk, hogy lakott-e vagy üres. Ugyanígy – mondja Krisztus – lehet, hogy nem érezzük testileg a Szentlélek jelenlétét, de mégis tudhatjuk, hogy bennünk lakik, mivel gyümölcsseit, munkáit felismerhetjük életünkben, érzéseinkben, viselkedésünkben. Ahogyan a fákat is a gyümölcseiről lehet legjobban és legkönnyebben felismerni, ugyanígy a Szentlélek is gyümölcséről ismerhető meg. Erről bővebben olvashatunk a Galata 5,22-ben. A Krisztusban való hit, Isten igéjének keresése, az az előtti megalázkodás, életünknek az Igéhez való igazítása mind a Szentlélek munkája bennünk. Ezek tanúskodnak amellet, hogy a Szentlélek bennünk él és munkálkodik.

Fontos, hogy ezeket a dolgokat az életünkben Őneki tulajdonítsuk, hiszen a Szentírás is ezt teszi. Ugyanakkor nem elégedhetünk meg a Szentlélek munkájának egyszerű felismerésével, hanem tudnunk, hinnünk, értenünk kell azt is, hogy

mi végre munkálkodik Ő bennünk! Egy építkezés során sok munkát végeznek el a munkások: alapozás, falak építése, tetőszerkezet ácsolása, víz-, villany-, gázrendszer kiépítése, sorolhatnánk. Ezeket a munkákat nem önmagukért végzik pusztán el, hanem egy fő célt szolgálnak: ez pedig az, hogy felépüljön, elkészüljön egy lakható, használható ház. Ugyanígy a Szentlélek sokféle munkájának is célja van, amit el akar érni a hívők életében. A mai igehirdetésben ezek közül a célok közül szeretnék négyről szólni az Ige alapján.

Mi végre munkálkodik bennünk a Szentlélek? Az Ige első válasza az, hogy azért, hogy Krisztussal egyesítsen minket hit által. Milyenek vagyunk ugyanis Krisztus és az Ő Szentlelke nélkül? Alapigénkben ezt mondja Urunk: „*nem hagy-lak titeket árvákul*”. Ez annyit jelent, hogy Krisztus nélkül olyanok vagyunk, mint az árvák. Az árváknak (értve ez alatt a gyermekeket) nincsenek szülei, akik gondoskodjanak róluk, akik megvédjék őket, akik ott vannak különféle támadások, igazságtalanságok, csalások közben, akik figyelmeztetik gyermekeiket. Az árváknak a mindennapi élet is nehéz, nincs, aki jó irányba vezesse, tanítsa és irányítsa őket, aki utat mutasson nekik. Krisztus azt mondta az apostoloknak, ezeknek a felnőtt férfiaknak, hogy Őnélküle árvák lennének. És valóban azok is voltak, nézzük meg a nagypéntek és a húsvét közötti időt. Ezek a felnőtt férfiak céltalanul bolyongtak Jeruzsálemben, félelmükben bezárkóztak egy szobába, és mint az emmausi tanítványok, azt hitték, hogy vége mindennek, elvételük minden remény. Krisztus volt számukra minden. Ő volt az, aki megvédte őket különféle testi és lelki támadásoktól, aki helyes irányba terelte gondolataikat, szívüket, Ő gondoskodott mindenben róluk. De a Biblia más igehelyeiből azt is jól tudjuk, hogy Krisztus ennél sokkalta több számunkra, mint hogy egyszerűen gondoskodik a földi életről, hiszen Ő maga nekünk az élet. Hiszen Ő a szőlőtő, és mi a szőlőveszszők, ha nem egyesítettünk Ővele igaz hit által, akkor életünk egy lassan elfonnyadó vesszőszálhoz hasonlít csupán, lehet, hogy zöldnek látszik, akár évtizedekig is, de végül, előbb-utóbb meghal. Őbenne viszont az örök életre tartatunk meg. Ő az élet kenyere, aki magával táplál minket az örök életre, Nélküle éhen vesznénk – bocsánat a szóért –, az életünk az enyészeté, az örök kárhozáté lenne. Ő a mi világosságunk, világosság nélkül nincs élet a földön, Ő az, aki fényt gyújt szívünkben, Nélküle örök sötétségben járnánk és maradnánk. Krisztusra annyira szükségünk van, mint testünknek a levegőre, a vízre, a táplálékra és a fényre. Ezért Jézus Krisztus, amikor főpapi imájában annyi mindent kért az Atyától a mi érdekünkben, azzal zárja az imádságát: „*én is őbennük legyek*”! Ez a legfontosabb kérés, a Vele való közösségünk, mert Ő az, akire egyedül és igazán szükségünk van, nemcsak hitetlen emberként, hanem hívő emberként.

Ezért a Szentlélek elsősorban azért munkálkodik bennünk, hogy Krisztusban legyünk élő hit által. Ezért írja az apostol a 2Korinthus 5,17-ben, hogy „*azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az*”, azaz az újjászületett hívők Krisztusban vannak. És hogy ez mennyire létszükségletünk, azt mi sem mutatja jobban, mint az, hogy az apostol szerint a mi Istentől való elhívásunk célja ez a közösség. Ezt mondja ugyanis az 1Korinthus 1,9-ben, hogy „*hű az Isten, ki elhívott titeket az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre*”. János apostol is megerősíti ezt, szerinte is nemcsak azért kell hirdetni az evangéliumot, Isten igéjét,

MI VÉGRE KAPJUK A SZENTLELKET?

hogy a gyülekezet tagjai egymással közösségben legyenek, hogy egy emberi csoportosulás létrejöjjön, hanem azt olvassuk, hogy „*amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal*” (1János 1,3). Amikor tehát Krisztus azt ígéri nekünk, hogy nem hagy minket árvakul, mert eljön hozzánk, akkor a Szentlélek általi közösségről beszél, hogy mi Őbenne legyünk, és Ő mibennünk (1Korinthus 6,17, 1János 4,15). A Szentlélek az, aki ennek a közösségnek eszközét, a hitet munkálja bennünk, hisz jól ismerjük az 1Korinthus 12,3-at: „*senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szentlélek által*”, és ez mindig is a Szentlélek munkájának elsődleges és fő célja volt és marad is, hogy higgyünk Krisztusban, és Vele közösségben legyünk hit által.

A kérdés tehát, amit ez felvet, az, hogy egyek vagyunk-e már Krisztussal, ott hagytuk-e érte a régi bűnös életünket, hogy Ő a miénk legyen? Valóban egyesítettünk-e Ővele az igazi hit és az Iránta való szeretet által? Ne hagyjon nyugodni minket ez a kérdés mindaddig, amíg személyesen ránk nézve is igaz nem lesz ez a kijelentés: az én Jézusom enyém, én pedig az Övé vagyok. Ez életünk egyik legfontosabb kérdése! Ne hagyjon minket nyugodni.

Mivel erről a Krisztussal való egységünkről rengeteg mindent lehetne mondani, ezért most, ezt félretéve inkább lépünk tovább a második dologra, amit a Szentlélek munkál mibennünk: ez pedig az, hogy Krisztussal közösségben minden Ő jótéteményében is részessé akar tenni minket. Ez igazából szorosán és elválaszthatatlanul hozzátartozik a Krisztussal való közösségünkhöz, de mégis meg kell különböztetnünk, mert fontos, hogy Krisztust ne áldásaiért és ne azért szeressük, amit ad, hanem Önmagáért. Tudjuk jól az Igéből, hogy Jézus Krisztus tökéletes életével, értünk bemutatott engesztelő áldozatával, feltámadásával sok áldást kiérdemelt Istentől. Ő ezeket nem tartja meg magának, hanem az Övéinek, nekünk adja, mégpedig a Szentlélek által. Pál apostol a Róma 8-ban erről ír, érdemes ott-hon elolvasni ezt a fejezetet. A lényege témánk szempontjából az ennek a fejezetnek, hogy akik Krisztus Lelkét kapták, azok az Övéi (9. vers), a Lélek pedig arról győz meg minket, arról akar bizonyossá tenni – ha még nem lennénk efelől bizonyosak –, hogy Isten Atyánkká lett Krisztusban, mi pedig így az Ő gyermekei lettünk (15. vers), ha pedig gyermekek vagyunk – folytatja az apostol –, akkor örökösök. Így gondolunk mi magunkra? Hisszük mi ezt, hogy ilyen csodát tett velünk Isten? Hadd idézzem a 16-17. verset: „*Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak...*” Örülünk ennek, Testvérek? Krisztus maga adja nekünk ezt az örökséget Szentlelke által, ezek az Ő jótéteményei felénk. Az apostol nevezi így, hogy jótétemény a 2Korinthus 8,9-ben: „*ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok*”. Micsoda az a gazdagság, amiben Krisztus részesít minket? Most nincs idő felsorolni mindent, ezért csak az 1Korinthus 1,30-at hadd idézzem, ami tartalmazza a legfontosabb ajándékokat. E szerint Krisztus „*bölcsességül lett nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul*”. Bölcsesség, igazság, szentség, váltság. E szerint az igevers szerint, ha nincs Krisztus az életünkben, akkor nyomorult állapotban vagyunk.

Elmének, szívünk sötétségben tévelyeg, a hazugság rabja, nem tud különbséget tenni jó és rossz között, ezért a kárhozatba vezet minket. Nincs bölcsességünk, ezért azt kapnunk kell. A mennyei bíróság, mikor cselekedeteinket megítéli, nem hozhat más döntést, csak azt, hogy ez az ember bűnös megszámíthatatlan vétségben. Nincs igazságunk. Életünk Isten akaratával ellentétesen folyik, mindent magunkért teszünk, és szinte semmit a mi Teremtő és Megváltó Urunkért, Istenünkért. Nincs szentségünk magunkban. Ebből az állapotunkból pedig nem tudunk megszabadulni, nem tudjuk kiengesztelni Isten haragját, bűneink büntetését nem tudjuk elhordozni, a bűnbocsánatra, örök életre semmi reményünk. Nincsenek érdemeink, amivel megfizethetnénk Istennek. Ezt jelenti az, hogy nincs váltságunk. Ha mindezeket elhisszük viszont, akkor megláthatjuk, hogy mennyi mindent ajándékoz oda ingyen kegyelemből nekünk Krisztus önmagában, akkor a Szentlélek rávilágít arra, hogy mit jelent az, hogy Krisztus lett nekünk, bolondoknak „bölcsességül”, bűnösöknek „igazságul”, lázadóknak, bűnnel fertőzötteknek „szentségül”, és remény nélkülieknek „váltságul”. E felől a gazdag örökség felől egyedül a Szentlélek tud minket meggyőzni, akárcsak annak igazi értéke felől is, hogy ezek mennyire fontosak. Ezért újból és újból, nap mint nap a Szentlélek Krisztust hozza elénk, akiben miénk lehet ez a gazdagság, mint ahogyan a menyasszonyé lehet a vőlegény, és annak minden vagyona. De nem azért munkálja bennünk a Szentlélek azt, hogy elhiggyük ezt a gazdagságot, hogy utána Krisztusnak hátat fordítsunk, hogy azt gondoljuk, hogy mi már meggazdagodtunk, és már nincs Rá szükségünk, hanem azért munkálja a Szentlélek bennünk, hogy elhiggyük ezt a nagy örökséget, Krisztus jótéteményeit felénk, hogy aztán egyre inkább ragaszkodjunk Krisztushoz, és belássuk, hogy nincs Rajta kívül szükségünk senki másra! Hasonló ez az ékszerhez, amit egy vőlegény ad a menyasszonynak. A menyasszonynak nem az ékszer kell mindennél jobban szeretnie, hanem a vőlegényt, aki adta neki, hiszen tőle származik az a gazdagság!

Ezért az a kérdés, kedves Testvérem, hogy megismerted, és elhitted-e már Krisztus neked adott gazdagságát, amiért hálát adhatsz minden nap az életben, amiért e világ kincseit érdemes kárnak és szemétnak ítélni, hogy Krisztust még inkább szerethessed, és mindennél értékesebbnek lássad Őt? Mert a Szentlélek azért emlékeztet minket ezekre a jótéteményekre, valahányszor olvassuk a Bibliánkat, hallgatunk egy igehirdetést, vagy beszélgetünk testvéri közösségben egymással, hogy még inkább Krisztushoz ragaszkodjunk, Benne higgyünk és Őt szeressük! A Szentlélek Krisztusra mutat.

A Szentlélek munkájának harmadik célja az, hogy vigasztaljon bennünket. Ez is nagyon sok mindent jelent, csak röviden hadd térjek ki erre a témára. Bizonyos helyzetekben bátorítást jelent, amikor félünk, amikor nem merünk szólni Krisztusról; amikor nem merünk lépni, mikor menni kellene; amikor nem merünk cselekedni, mikor pedig arra indítana a Lélek. Máskor biztatást jelent, hogy merjünk Őbenne bízni, ne a magunk erőtlenségeire nézzünk, hanem Isten erejére és kegyelmére. Máskor vigasztalást jelent a nyomorúságban, a veszteségek, fájdalmak idején. De ez a vigasztalás nem olyan, mint az emberi. Mi is vigasztalunk sokakat, de a mi szavaink erőtlenek, gyakran nem érnek el a szívbe. A Szentlélek azonban legbelül, szívünkben ad olyan vigaszt, ami Krisztusban található meg, és amely

MI VÉGRE KAPJUK A SZENTLELKET?

felszabadítja az embert, amely hálássá tesz minket Isten iránt, mert az Ő vigasztalása ilyen.

Nem tudom, hogy megfigyelték-e már a Testvérek, hogy alapigénk 16. versében Krisztus nem úgy fogalmaz, hogy az Atya a Vigasztalót küldi el, hanem úgy, hogy más Vigasztalót ad. Ez pedig azt jelenti, hogy ez a kifejezés, hogy Vigasztaló, nemcsak a Szentlélekre alkalmazható, hanem Krisztusra magára is, Ő is Vigasztaló volt. Ugyanis földi élete alatt Ő is tanítványainak, az Őbenne hívőknek igazi vigasztalása volt. Hogy mit jelent ez, azt az evangéliumok olvasása közben érthetjük meg, hogy hogyan bátorította tanítványait akkor, amikor elbizonytalanodtak, hogy hogyan biztatta őket engedelmességre, parancsainak követésére, és milyen szeretettel vigasztalta őket már jóval az előtt, hogy el kellett volna tőlük válnia fizikailag, már előre vigasztalta őket halála miatt. Amilyen szeretettel, figyelemmel és kegyelemmel vigasztalta tanítványait Krisztus, ugyanúgy vigasztal minket is a Szentlélek. Mivel Krisztus a mennybe ment, ezért küldte el a másik Vigasztalót: a Szentlelket nekünk. Az Ő személyes munkája bennünk ez minden nyomorúság, bukás és nehéz körülmény közepette. A Szentlélek vigasztalni akar bennünket, de ezt is Krisztuson keresztül.

Végül pedig a negyedik dolog, amit a Szentlélek munkál bennünk, az, hogy Ő mindig velünk marad. Ez tudom, kicsit furcsán hangzik. Mégis hogyan? Sokaknak nem tűnik olyan jelentős dolognak ez, de ha alaposan végig gondoljuk, hogy mit jelent, hogy a Szentlélek mindig velünk marad, komoly vigasztalásunk és reménységünk származhat belőle. Mert ha a Szentlélek nem maradna mindig velünk, akkor örök bizonytalanságban kellene élnünk, hogy üdvözülünk-e, vagy sem? Mert az Ige azt mondja: „*akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az Övé*” (Róma 8,9). Ha a Szentlelket el lehetne veszíteni, akkor egész hívő életünk a mi teljesítményünkről, érdemeinkről szólna, nem pedig Isten kegyelméről, irántunk való szeretetéről és ajándékairól. Akkor a Szentlélek elvesztésének lehetősége örökké ott lebegne a fejünk felett, és örökös félelemben, kétségben és bizonytalanságban tartana minket.

Ellenben Isten ígéje a felől akarja meggyőzni az Övéit, hogy a Szentlélek örökké bennünk marad. Alapigénkben maga Krisztus biztat minket ezzel, amikor azt mondja: „*És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké*”. Ez a mindörökké egyaránt jelent időt (egész földi életünk alatt és az örök élet során is), de azt is jelenti, hogy minden helyzetben. A Szentlélek bennünk marad akkor is, amikor nagy mélységeket járunk meg, amikor gyümölcse kevésbé látszódik az életünkön, amikor látszólag a bűn napról napra legyőz minket, mégis a Szentlélek nem távozik el tőlünk, bár lehet, hogy bizonyos munkáit szünetelteti bennünk. Lehet, hogy nem fogjuk az összes munkáját látni. Egyszer olvastam egy találó hasonlatot, ami segít megértenünk ezt, hogyan lehet, hogy egy hívő életében egy bűn elhatalmasodik, de közben a Szentlélek mégis benne marad: attól még, hogy valakit például magas láz gyötör, és ezért nincs tudatánál, vagy éppen azért, mert részeg, attól még nem fosztatik meg az eszétől, csak éppen nem tudja használni azt. Amint meggyógyul, kijózanodik, ismét képes lesz a gondolkodásra. Hasonló módon előfordul olyan, hogy egy-egy súlyos bűn eluralkodik rajtunk, és a Szentlélek bizonyos áldásaitól, munkáitól megfosztatunk, de

magától a Szentlélektől nem, mert Ő bennünk marad, és alapvető munkáit, mint a hit, remény és szeretet, nem vonja meg tőlünk. Lehet, hogy épp csak pislákolnak bennünk, de az Istenhez bűnbánattal való fordulás lehetősége mindig ott van. Olyan előfordulhat, hogy a Lélek megvonja az áldásait tőlünk, de ettől még nem veszítjük el Őt magát, hiszen Krisztus maga kérte az Atyát, hogy mindörökké velünk maradjon. Márpedig az Atya nem utasítja el Krisztus egyetlen egy kérését sem, Ő megadja azt, amit Ő kér. És hogy semmi kétség se legyen bennünk a felől, hogy a Szentlélek sohasem távozik el tőlünk, Krisztus alapigénken másodszor is megerősít minket efelől, amikor azt mondja: „*de ti ismeritek Őt – a Szentlelket –, mert nálatok lakik, és bennetek marad*”. Ez Isten döntése, hogy „*bennetek marad*”, nem a miénk. A Szentlélek tehát mindörökké velünk marad, az a kérdés, hogy elhisszük-e ezt, és Őbenne reménykedünk-e, vagy érdemszerző, cselekedetközpon-tú életet élünk, saját tehetségünkben, erőnkben akarunk bízni, vagy Isten kegyel-mére nézünk, és megteszünk mindent, ami erőnktől, tehetségünktől függ, de nem érdemként tekintünk rá, hanem boldogan tudjuk mondani: Krisztus a miénk, mi pedig az Övéi, és a Szentlélek mindig velünk marad, mert ez az Ő döntése?

Látjuk tehát, hogy a Szentlélek azért munkálkodik, hogy Krisztussal egységre jussunk, hogy miénk legyen Krisztus minden jótéteménye, hogy vigasztaljon min- ket, és mindörökké velünk maradjon. Mindezeket elhisszük, Testvérek? Mert ez – hadd fogalmazzak így – tartást ad a hitnek, Istentől jövőt, mert Istentől teszi füg- gővé a hívő életünket és hitünket. És ha ezeket elhisszük, dicsőítjük-e a Szentlel- ket az Ő munkájáért és áldásaiért? Vajon bízunk-e abban, hogy Ő fog megőrizni és megtartani minket az örök életre? Bízunk abban, hogy Ő vigasztalónk lesz min- den mélység közepette is, ami még előttünk áll, vagy éppen, amiben most vagyunk? Látjuk azt, hogy nem vagyunk árvák, mert Krisztus nem hagyott el minket? Krisz- tus szerint nekünk, hívőknek megadatik az, hogy megismerjük a Szentlelket, azt, hogy bennünk van és az Ő munkáit. Kívánom, hogy valóban adja ezt meg nekünk, hogy lássuk a Szentlélek munkáit, hogy elhiggyük azokat, és hogyha ezeket fel- ismertük, akkor ne magunkat, hanem Őt dicsőítsük és magasztaljuk. És ahogy az Igében hívő elődeink is tették, könyörögjünk is a Szentlélekért, ahogy Dávid is az 51. zsoltárban: az „*engedelmesség lelkével támogass engem*”. Ő vezessen és őriz- zen bennünket Krisztusban való hitünkben az Ő útjain!

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, szeretnénk Neked hálát adni, és őszintén megköszönni azt, hogy nem hagysz bennünket árvakul, köszönjük Szentlelked ajándékát, hogy elküldted Őt az Atyával együtt. És köszönjük az Ő munkáját az életünkben, azt, hogy egyáltalán hiszünk Benned, hogy keresünk Téged, hogy Igéd fontos számunkra, és meg tudjuk az előtt alázni magunkat minden egyes alkalommal, az Ő csodála- tos munkáját kell ezekben felfedeznünk.

Bocsásd meg, amikor magunknak tulajdonítjuk akár az igeértést, akár azt, hogy Utánad vágyakozunk, de köszönjük, hogy formálsz is bennünket, mert valóban megváltoztatod szívünket, az új életet Te táplálsz bennünk, és szeretnénk is így Veled egyesítettetni, mint a szőlőtővel a szőlővessző, hogy életünk legyen Te- benned.

MI VÉGRE KAPJUK A SZENTLELKET?

Szeretnénk, Urunk, hálát adni azért a gazdaságért, amelyet adsz. Annyi minden megszorít bennünket ebben az életben, ami nincs, amit szeretnénk, hogy legyen, ami földi, ami múlandó, és mindeközben elfeledkezünk arról a kincsről, ami a mennyekben vár reánk, és ami már most miénk. Kérünk, hogy mind gondoskodásodról, mind erről a nagy ajándékról ne felejtkezzünk el, Szentlelked emlékeztessen erre minket újból és újból. Köszönjük Neked, hogy Igédben újból ezeket hozod elénk, Krisztust állítod elénk, és hogy Őbenne mindenünk megvan.

Köszönjük, amikor testvéri közösségben is erre emlékeztethetjük egymást, és azt, hogy így akarsz megőrizni bennünket a hitben. Kérünk is Téged, hogy ez hadd látszódjék meg gyülekezetünkben, családi, egyéni életünkben, hogy Te a miénk vagy, mi pedig a Tied, és Te vagy az, aki velünk maradsz mindig, minden helyzetben. Szeretnénk ezért Benned bízni, és nem bizonytalankodni, bűneinket meglátni, azokat megbánni, megutálni, elhagyni és megtérni. Kérünk, hogy támogass ilyen harcainkban minket, és köszönjük Neked, hogy Te vagy az, aki valóban ezekben vezetsz, előttünk jársz, és egyen-egyenként gondunkat viseled.

Könyörgünk, Urunk, gyülekezetünkért, köszönjük, hogy együtt lehetünk, a jövőre nézve is hadd legyünk reménységben: minden jó, amit Te teszel, szent a Te akaratod, és mindaz, amit megengedsz, az a javunkra válhat. Kérünk, hogy minél hamarabb visszaállhasson a gyülekezeti élet, itt nálunk, de országszerte is, és könyörgünk, hogy testvéri közösségben hadd gyönyörködhessünk mi is úgy, mint a zsolttáros.

Imádkozunk azért, hogy áldd meg egyházunk, népünk vezetőit, döntéseikben Szentlelked vezesse őket, és magyar népünknek, kérünk, adj Hozzád térést, Benned való hitet, reménységet, bizalmat, bűnbánatot és alázatot.

Egyen-egyenként is családjainkat hadd bízzuk Rád. Gondolunk most különösen is a fiatalokra, akik vizsgák előtt állnak, kérünk, segítsd meg őket ezekben is. De áldd meg, kérünk, egyedül lévő, idősebb beteg testvéreinket is, és családjainkat is.

Ne csak a testvéri közösségről gondoskodj, Urunk, hanem arról a hitről, amellyel minden terhet el tudunk hordozni, amely kereszthordozóvá tudd tenni bennünket Teveled. És kérünk az előttünk álló időszakért, a nyárért, add bölcseségedet nekünk, hogyan alakuljon az élet itt a gyülekezetben. És köszönjük, hogy a szabadítás a jelenlegi helyzetből is Nálad van, Tőled kérhetjük és várhatjuk azt.

Addig is, kérünk, hadd legyen reménységünk, amit megígértél mennybemeneteled előtt, hogy velünk maradsz *„minden napon a világ végezetéig”*. Nemcsak azért reménység, mert most gondoskodsz rólunk, hanem mert örömteli lesz majd a Veled való találkozás, amikor magad mellé veszel minket, vagy amikor visszajössz az ég felhőin át. Kérünk, ezért is hadd dicsőítsünk, hadd magasztaljunk Téged ne csak szánkkal, hanem szívünkkel és életünkkel.

Így őrizz meg kérünk, kegyelmedben, szent Fiadért!

Ámen.

370,1 ének

1. Jövel, Szentlélek Úr Isten, Töltsd bé szíveinket épen, Mennyei szent ajándékkal, Szívbeli szent buzgósággal, Melynek szentséges ereje Nyelveket egyező hitre Egybegyűjtte sok népeket, Kik mondván, így énekeljenek; Alleluja! Alleluja!